

Shvoy Kálmán beszéde a magyar katonáról a frontharcosok vasárnapi estélyén

(A Délmagyarország munkatársától.) A Frontharcos Szövetség szegedi főcsoportja vasárnap este rendezte meg farsangi estélyét az Ipartestület márványtermében. A termet zsúfolásig megtöltő közönség soraiban megjelent vitéz dr. Imecs György főispán és vitéz dr. Shvoy Kálmán ny. altábornagy, országgyűlési képviselő.

V. dr. Shvoy Kálmán

A műsort vitéz dr. Shvoy Kálmán, a főcsoport elnökének beszéde vezette be, aki beszédében ezeket mondta:

— Ma már mindenki ismeri Szegeden, de azon túl is a fogadalmi templom előtt évente, karácsony napján kigyulladó „frontharcos karácsonyfát, amely köré odagyülekeznek a szegény frontharcosok és

gyermkeik, hogy átvegyék azt a sok-sok ajándékot, amelyet Szeged jószívű emberei — Önök — adnak. Mi a mai nappal megkezdjük már a gyűjtést ezen célra és mai estélyünkkel vetjük meg az alapot.

— A háborút viselt katona, a frontharcos sorsa és szerepe a mi országunkban egészen különleges és tulajdonképpen érthetetlen és a sorstól kegyetlen — mondotta. A háború kezdetével ő volt az ünnepe, a körülrajongott. Ünnepezték a frontra induló katonát, mert ők voltak a haza reményei, a haza védelmezői. Négy évig álltak a harcot. A magyar frontharcosnak nem volt párja. Nem győzték le soha, egyszer sem. Elveszthettünk két állást, feladhattunk ideig-óráig kisebb-nagyobb területet, de csatát nem veszítettünk el és a háború végétével a magyar hálár, de még a monarchia területe is mentes volt minden ellenségtől. A háború befejeztével pedig Oroszország belsejében, Románia nagyobb keleti felében, a fővárosukon túl, a Balkán félsziget közepén, az olasz síkság mélyén, Franciaország területének kétötöd részén és Belgium határán álltak seregeink. Minket nem vert meg senki, de a magyar katona bátorságát, hősiességét és lovagiasságát megismerte az egész világ.

— A történelem örökíti meg ma már azt az elvitathatatlan tény, hogy mi nem veszítettük el a háborút, csak kiűzték a fegyvert kezünkől, hogy ne tudjuk azt a kezünkben levő győzelemmel befejezni. Mérföldetlen nagy felborulás, összeomlás következett, amely maga alá temetett országokat, és amelynek robaja, rombolása oly nagy lett, hogy még ma is érezhetők hullámai és akik ezt a rombolást előidézték, itt állnak most tehetetlenül látva az abból eredő veszélyt, siránkoznak és szeretnék, ha az egész soha meg nem történt volna. Késő bánat, de még mindig korrigálható, csak férfiasan be kell látni a hibát és merészen, akarattal hozzá fogni a korrigálásához.

— A háború befejeztével nem úgy jöttek haza a fronthatonak, ahogy ők azt szerették volna, ahogy mindig elképzelték maguknak — folytatta beszédét. Mindez odavezetett, hogy a frontharcos becsülete lecsökkent. Rendszeresen és szervezeten a katona lett a háború okozta bajok előidézőjéül, okául odaállítva. Minden akció reakciót szül, így a háború alatti nagy katonaszellem reakciója is, a háború utáni katonellenes hangulat lett.

— Ezt sanyalták majdnem tíz évig a volt frontharcosok és amikor újra becsülete kezdett lenni annak, aki a háborúban katona volt, amikor már nem volt szegény, hogy vérént ontotta a hazáért, vagy testi épségét áldozta fel, amíg végre 19 évvel a háború befejezése után a magyar állam hivatalosan is elismerte azoknak az érdemeit, akik az ország védelmére fegyvert fogtak, amikor törvénybe iktatta a frontharcosok érdemeit és azt a lehetőség keretei között honorálta.

— Ezeknek a derék, becsületes magyaroknak, a tűzharcosoknak a nevére üdvözlöm Önöket — mondotta ezután Shvoy altábornagy —, amikor megjelentek itt körünkben, egyrészt, hogy megvessük az alapját a mi karácsonyi segélyakciónak, amellyel a mi derék, de szegény frontharcos bajtársainknak és hozzátartozóinak az év Szere-tünepén letörölhetjük a könnyet, amely nekik kétszeresen fáj, kétszeresen szomorúan csillog a szemükben. Üdvözlöm szeretettel a városi, állami hatóságok és a katonaság megjelent képviselőit, hálásan köszönöm kedvességüket és kérem támogatásuk továbbra is éppoly szeretettel és megértéssel a szövetséget, mint azt eddig tették. Kedves frontharcos bajtársaim, ti pedig éreztétek át mindazt, amit mondtam, éreztétek és értékeljétek azt a sok és nagy szereletet, amely ma éppen úgy kezd megnyilvánulni, mint mikor 1914-ben hadba indultatok. Legyetek erre a szeretetre épp olyan méltók, mint amilyenek a büszké tűzharcos elnevezésre lettetek.

A nagy tetszéssel fogadott beszéd után Forgács Sándor, a városi színház művésze erdélyi költők verseiből szavalt nagy hatással, — zajos sikere volt Csorja Kató és Pálmay Miklós magyar táncának, majd Csorja Kató és Bernáth

Az új

Osztály- sorsjegyek

már kaphatók

az I. huzásra

Pető Ernő

írórusítóánál,

Szeged, Széchenyi tér 2a.

István argentiniai tangoszámának, Vichnalek Ferenc zongora, illetve tangó-harmonika kíséretével. Kulturált hangú énekesnő mutatkozott be Török Rózsa személyében, aki Deák Pálma zongorakísérettel adott elő néhány szép dalt. Ugyancsak meleg sikere volt Lajposnak, aki magyar nótákat énekelt meleg, csengő hangon cigányzene kísérettel. Pálmay Miklós és Bernáth István ügyes szleptánca után a városi színház művészgárdája a „Légi támadás” című bohózatot adta elő, amelyben Szigethy Irén, Ihász Klári, Vágó Artur, Pető Endre és Téry Árvéd szerepeltek sikerrel. A műsort reggelig tartó tánc követte.

Bizonyításkiegyesítési indítványok a nyomozásról az orosházi kommunista-per hétfői tárgyalásán

(A Délmagyarország munkatársától.) Hétfőn délelőtt a szegedi törvényszéken folytatták az orosházi kommunista-per főtárgyalását. Tanukat hallgatott ki a bíróság, detektívet, csendőroket, rendőroket, akik azonban arra vonatkozólag, hogy miképpen folyt le a nyomozás és hogy történtek-e bántalmazások, nem tudtak vallomást tenni, miután nem folytak bele a nyomozásba, csak házkutatásokat végeztek,

foglyokat őriztek és előállításokat fogantatosítottak.

Nagy József községi rendőr azt vallotta, hogy látott az udvaron egy férfit, akinek erősen habzott a szája. Másik tanu azt vallotta, hogy tudomása szerint az orosházi mentők több ízben künn jártak a gyanúsítottaknál.

A tanuk kihallgatása után az elnök újabb iratokat ismertetett, majd sor került a bizo-

Minden külön értesítés helyett.

Mély gyászunkban megtörve jelentjük, hogy férjem, édes jó atvánk, nagyatyánk, testvérem és sógorunk

dr. Biedl Samu

fűrészgáros

február 27-én, életének 66., boldog házasságának 38. évében váratlanul elhunyt.

Szerdán, március hó 2-án, délelőtt 12 órakor a szegedi zsidó templomból fogjuk utolsó útjára kísérni.

Istenfélelemben eltöltött munkás életed után adjon Neked a Mindenható örök nyugodalmat.

Szeged, 1938. február 28.

Dr. Biedl Samu né
szül. Löwy Margit
felesége.

Biedl Alice
férj. Keleti Imréné
Biedl Endre
Biedl Sári
férj. dr. Reis Sándorné
gyermekei.

dr. Cserő Edéné
szül. Biedl Teréz
testvére,
Keleti Imre
dr. Reis Sándor
vejei,
Keleti Györgyi
Keleti Ágnes
Reis Judit
Reis Vera
unokái,

dr. Cserő Ede
özv. dr. Váradi Sámuelné
szül. Löwy Hermina
Reiszmán Gyula és felesége
szül. Löwy Irma
Kolozs Lajos és felesége
szül. May Klára

sógorai, sógornői és kiterjedt rokonsága.

Részvétel a gyászok mellőzését kérik.

Külső villamos a zsidó menházról indul.

A Sors rettenetes csapásától mélyen megrendülve tudatjuk, hogy szeretett Főnökünk, jószágos irányítónk és vezetőnk

Dr. Biedl Samu ur

a Löwy Adolf és Társai gőzfűrészes és lággyár szenior főnöke tragikus hirtelenséggel örökre eltávozott körünkben.

Egész életét a munkának és közjónak szentelte, nemes lelkét is szerett munkahelyén adta vissza az Urnak.

Megdicsőült szelleme örökké élni fog lelkünkben és példatadó élete marad örökünk.

Szeged, 1938. február 28.

Löwy Adolf és Társai cég
tisztviselői kara, felügyelői
és munkásai.